

Microrelats del TSCAT amb motiu del 25N

"Ferida però no vençuda"

A Vera se li va ensenyar que la prioritat era l'home de la casa. En arribar l'hora del menjar, la seva mare, servia el plat del pare primer, seguint una rutina que es transmetia com un llegat sagrat, una càrrega d'expectatives, normes i rols imposats.

La idea arrelada que una dona havia de ser mare per aconseguir la seva plenitud la perseguia com una ombra, enfosquint els seus propis somnis i aspiracions. Vera sentia que els seus desitjos quedaven relegats al silenci.

En aquest entorn les dones eren destinades a sentir, veure i callar. Vera, sentia que aquestes cadenes la constrenyien, limitant la seva capacitat de ser ella mateixa. La lluita interna que vivia s'assemblava a un infern, portant-la fins i tot a considerar posar fi a la seva pròpia vida.

Va ser durant una tarda calorosa sota una olivera quan Vera, va decidir alçar la veu. Aquella mateixa nit enmig de la sobretaula va verbalitzar: "El meu plat no ha d'esperar només perquè soc dona. La meva vàlua no es mesura per la meva capacitat per donar a llum. Tinc somnis, aspiracions, una veu que vol ser escoltada". Les seves paraules van ressonar en cada racó del menjador i la reacció del seu pare va ser immediata, Vera va patir una brutal pallissa.

Vera va desafiar el patriarcat, afrontant les conseqüències. Encara que va sortir ferida, aquest moment va marcar l'inici d'un nou capítol a la seva vida. Va decidir buscar un camí, lluny de les ombres, acompanyant a d'altres dones per sanar juntes les ferides físiques i emocionals. Perquè juntes som més fortes.

CCA

Els amics, la feina i també aquell paisatge tant entranyable que em motivava cada dia a despertar-me quan obria la finestra de casa i davant meu s'alçava el Torreneules, tot, ho vaig deixar tot.

El camí de la feina pujant la Collada de Toses va esdevenir un viatge amb un metro calorós i amuntegat de persones. Però jo encetava la il·lusió d'una nova vida, una vida de complicitat amb la persona que pensava que seria el meu company de viatge.

Enganys, manipulació i després un suposat penediment, i més endavant més enganys. Però jo caminava, continuava caminant encara que únicament em quedés un fil d'alè, caminava amb un pas feixuc, sense esma, vorejant un camí que se'm feia interminable.

Buscava trobar l'ordre enmig de tot aquell garbuix. Un garbuix que per més que ho intentés, no era capaç d'entendre. Tota jo era confusió, desgavell.

Amb el temps vaig trobar la llum, la meua llum. Una llum que estava ben lluny d'aquell patiment que d'una manera tant mesquina i egoista durant tants anys m'havia perseguit. Vaig ser capaç de descobrir la meua fortalesa, d'estimar-me a mi mateixa i avançar amb l'energia i la tenacitat que durant tants anys m'havia mancat.

FBS

Un altre cop

Que si n'estic enamorada? Sí, i meravellosa sensació. Alegria i felicitat constant. Pessigolleig recorre tot el meu cos quan en penso. Anhel per saber si soc corresposta i em desitges tal com jo. Als núvols soc i no vull baixar d'aquest cel de cotons blancs i tous. Papallones a l'estómac sento quan em fusiono amb els teus ulls profunds que es claven al meu cor com estaques de passió i empenta. Desig embarga la meva essència escoltant reggaeton perquè m'identifica els missatges de cada tema. A l'espera d'un WhatsApp sempre per interpretar-lo en clau d'amor..... Fascinant la química d'aquest enamorament, ple d'energia! És una pujada trepidant...

Però què em trobo? Desil·lusió i llàgrimes de frustració... On és el meu amor? Ell és el veritable! On és aquesta passió amb què em deies entre llençols que volies compartir la resta de la teva vida amb mi?" Si les diferències uneixen", m'argumentaves... Per què no em vas donar l'opció de lliurar-nos infinitament fins a la mort? Per què no vas lluitar per aquesta història ara truncada? Tragèdia i abandonada novament pel meu príncep blau.

Laura Martínez Amores

Una mentida pot amagar un crit d'ajuda

Era un dia més, atenc una dona, amb moltes demandes i una història una mica confosa. Em va semblar forta, amb empenta i que malgrat estava sola i havia deixat la família al seu país, es veia bé.

Quan torna a venir, li pregunto obertament els dubtes, les confusions i incerteses que m'havien generat desconfiança i li demano que s'obri, m'expliqui si hi ha algun problema, que m'ajudi a entendre. I ella fent un gran esforç de coratge, s'obre i explica la situació de violència que està patint per part de la parella. *"No puc marxar", "ell m'està ajudant a aconseguir els meus papers"*, diu. A canvi de fer-se parella de fet, ella havia de netejar el pis, cuinar, treballar fora i assumir que ell podia insultar-la, fer-la de fora quan volia havent de dormir al carrer, etc.

Aquell dia, vaig deixar fora els prejudicis, sospites i desconfiança. Això em va permetre apropar-me a aquella dona, que ella s'obrís i m'expliqués la seva història, em va permetre acompanyar-la i ajudar-la. Ella ho va agrair, amb les seves paraules i llàgrimes, i la seva abraçada sincera i desesperada.

Tot va començar amb un "engany", però en realitat, tot això emmascarava culpa, por i vergonya sobre la situació de violència que estava vivint. Les seves paraules incertes i confoses amagaven una història de violència masclista.

Loli Jiménez Roca

"El despertar de les veus silenciades"

Ariadna, una treballadora social compromesa, va decidir desentranyar els vels que ocultaven els mites sobre les diferents violències i va desafiar les creences arrelades que perpetuaven la violència de gènere. Amb paciència i empatia, va començar a escoltar les històries murmurades en confiança.

En la primera sessió d'acollida, va conversar amb Fàtima, una dona que continuava enfrontant-se a diferents violències i interseccions: no disposar de documentació regular i ser d'origen marroquí, entre d'altres.

Fàtima porta en el seu rostre i cos les cicatrius de la violència rebuda al llarg d'anys. Aquesta violència era legitimada per part de la societat i més encara perquè Fátima té una addicció a l'alcohol, fet que produeix un major rebuig i perjudici a dones que com Fátima han transgredit el rol que se li assigna en néixer.

Ariadna va descobrir a una dona forta, capaç d'enfrontar l'adversitat, atrapada en la violència institucional i social per no comportar-se segons el mandats de gènere a les quals les dones estan sotmeses en aquesta societat patriarcal. Ningú culpa als agressors però si assenyalen a la supervivents, a elles Sí que se les qüestiona.

A mesura que Ariadna desembullava aquests mites, semblava llavors de canvi en la comunitat a nivell grupal i individual i les dones diverses van començar a aixecar la veu, desafiant les narratives que les culpabilitzaven i les mantenien en la foscor.

MAVE

A tu, que agafes el tren, metro o cotxe cada matí. Que t'afrontes a l'ambivalència entre les ganes de treballar per transformar i l'esgotament que provoquen les barreres institucionals.

A tu, que has de defensar la teva visió feminista mentre lluites contra les teves pròpies contradiccions.

A tu, que necessaries que el dia tingués 72 hores per fer tot el que voldries i, encara així, t'impliques amb el teu voltant.

A tu, que saps que ser rebel neix d'una essència irrompible però que a vegades no tens més remei que sucumbir.

A tu, que la falta de son i de temps personal guanyen a les creences que un altre món és possible.

Gràcies.

Gràcies, per fer el que pots i més.

Gràcies per qüestionar-te la teva pràctica per fer-la millor però sense autoflagelar-te.

Gràcies per demanar ajuda quan sents que no pots més i també cuidar de les teves companyes.

I gràcies per creure que cada acció que emprens és un pas més cap a la utopia feminista, que juntes algun dia farem realitat.

Mònica Pujadas Laguna

Intervenir amb les violències masclistes és una de les accions més transformadores que he dut a terme a la meva vida. Està tenint repercussions importants en la manera d'exercir la meva professió i de moure'm pel món.

M'ha portat a revisar-me cada dia i a entendre el meu rol professional respecte a l'acompanyament i el treball amb supervivents d'aquestes violències, però no només amb elles també amb altres persones amb problemàtiques diverses.

El patriarcat està present a la majoria de les situacions que se'ns plantegen com a professionals de "lo social", la manera en què s'organitza una família, la resposta institucional davant d'una demanda o una reclamació, les polítiques públiques que desenvolupem o generem.

He tingut la sort de facilitar camins menys impactats per les violències masclistes a moltes famílies i des de molts llocs diferents. No oblidaré la meva primera experiència professional a un pis d'urgències per famílies víctimes de violències masclistes. Llevar-me de matinada i anar corrents al pis d'urgències després d'una trucada dels mossos d'esquadra.

La por, la incertesa, el silenci, seguit d'una acollida afectuosa, quasi sense paraules, on el més important era proporcionar un espai segur i de calma.